

„Tu... puikuojies? - Kuo gi?“

Tu... puikuojies? – Kuo gi?
(Kelias, 600)

balandžio 29 d.

Kai sieloje įsikeroja puikybė, nereikia stebėtis, kad jai iš paskos atseka visos ydos: šykštumas, nesaikingumas, pavydas, neteisingumas. Išpuikėlis bergždžiai bando užimti Dievo – To, kuris visoms būtybėms gailestingas, – sostą, geisdamas ten įsitaisyti, ir elgiasi įžūliai.

Turime prašyti Viešpatį, kad neleistų
mūsų taip gundyti. Puikybė yra pati
blogiausia ir juokingiausia nuodėmė.
Kai mus apninka įvairiausi jos sukelti
vaizdiniai, griebiamės
veidmainysčių, mūsų širdis prisipildo
tuštybės, imame elgtis kaip toji
išdidėlė pasakėčios varlė, kuri tol
pūtėsi prieš jautį, kol sprogo. Puikybė
atgrasi net ir žmogiškuoju požiūriu:
tas, kuris save iškelia aukščiau už
visus ir už viską, nuolat žavisi pats
savimi ir niekina kitus, kurie tik
juokiasi iš tuščio jo pasipūtimo.
(Dievo bičiuliai, 100)